

DŽENILĪNA PĀRSTĀJ SĒDĒT TELEFONĀ

Viņa tiešām gribēja redzēt
nākamo video. Un nākamo.
Un nākamo.

Šarlote Larkabala Spīkmēna
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šī stāsta notikumi risinājās Malaizijā.

Dženilīna pārvilka ar īkšķi pāri telefona ekrānam. Gar acīm nozibēja video. Viņa iepauzēja, lai vienu no tiem noskatītos, un turpināja ritināt. Tad viņa apstājās pie cita video. Tajā bija daudz rupjību, bet tas bija smieklīgs, tāpēc viņa turpināja skatīties. Un tad viņa turpināja ritināt.

„Dženilīn! Gribi nākt pazīmēt?”
Viņas jaunākā māsa Žožo pamāja ar papīra lapu.

Dženilīna pacēla acis. „Ne tagad.”

„Labi.” Žožo saskuma un nolika lapu.

Ritina. Ritina. Ritina. Video ar piemīļīgiem dzīvniekiem. Video ar slavenībām. Video, kur bērni dejo. Un daži video, kurus, Dženilīna jau zināja, nebūtu labi skatīties. Labi, varbūt vairāk nekā tikai daži. Dženilīna sāka just, ka viņai vajadzētu pārstāt tos skatīties.

Bet cilvēki publicē arī daudz ko labu, viņa nodomāja. No dažiem video viņa pat bija iemācījusies jaunas zīmēšanas tehnikas.

„Dženilīn,” mamma sauca.

„Hmm?” Šoreiz Dženilīna pat nepacēla acis.

„Šovakar mēs ēdīsim ceptus rīsus ar jūras veltēm,” teica mamma. „Vai tu man palīdzēsi tos pagatavot?”

Dženilīnai ļoti garšoja cepti rīsi ar jūras veltēm. Bet šobrīd viņa negribēja nekur iet.

„Vai es varu vienkārši uzklāt galdu?” viņa jautāja. „Es pēc tam arī varu palīdzēt nomazgāt traukus.”

„Labi,” teica mamma. „Bet tev tas jāuzklāj tieši tad, kad es tev to lūgšu. Un tad būs laiks atdot telefonu. Sarunāts?”

„Sarunāts,” atbildēja Dženilīna.

Dženilīna turpināja skatīties video. Atkal viņa sajuta, ka viņai nevajadzētu tos skatīties. Bet viņa tiešām gribēja noskatīties nākamo video. Un nākamo. Un tad nākamo. *Ritina. Ritina.* Bija grūti apstāties!

Visbeidzot Dženilīna nolika telefonu malā. Nu, varbūt viņa varētu pabeigt skatīties vienu pēdējo video . . .

Nē, Dženilīna sev stingri noteica. Svētais Gars bija viņu pamudinājis, un viņa gribēja paklausīt. Viņas roka vēl aizvien kavējās telefona tuvumā. Tas bija tik vilinošs! Dženilīna cieši aizmiedza acis.

Dārgais Debesu Tēvs, viņa klusībā lūdza. *Es ļoti cenšos uz klausīt Svēto Garu, bet man nepieciešama palīdzība. Es gribu pārtraukt skatīties šos video, bet es nezinu, kā. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.*

Tieši tajā brīdī mamma viņu pasauca uzklāt galdu. Dženilīna pielēca kājās un pasmaidīja. Tas bija viens no veidiem, kā palīdzēt viņai atiet no telefona.

Dženilīna salika šķīvjus uz galda. „Mamma, es telefonā redzēju sliktas lietas,” viņa pēkšņi izplāpājās.

Mamma no ēdiena gatavošanas pievērsās viņai. „Kādas lietas?”

„Vienkārši sliktus vārdus un sliktus video.” Dženilīna paraustīja plecus. „Bet ne *visi* bija slikti.”

„Ko tu darīji, kad tu redzēji tās sliktas lietas?” mamma pavaicāja.

Dženilīna kādu brīdi klusēja. Viņa pie katra šķīvja pielika glāzi.

„Es turpināju skatīties,” viņa sacīja. „Es nezinu, kāpēc. Bet Svētais Gars man teica pārstāt, tāpēc es lūgšanā prasīju palīdzību.”
Mamma uz galda nolika kūpošu trauku ar ceptiem rīsiem un jūras veltēm. „Dažreiz ir grūti pārtraukt kaut ko darīt pat tad, kad mēs zinām, ka tas ir slikti,” viņa teica. „Un, kad tā notiek, labākais, ko varam darīt, ir lūgt.”

Dženilīna pasmaidīja. „Tātad es rīkojos pareizi.”

„Tieši tā!” Mamma padeva Dženilīnai karotes, ko uzlikt uz galda. „Un internets nav viennozīmīgi slikts. Tas mums

palīdz sazināties ar draugiem un dalīties idejās. Taču var arī būt grūti atturēties no visām sliktajām lietām. Kopš šī brīža, ja tu skatīsies video, darīsim to kopā! Tad tētis un es varam palīdzēt, ja tu ieraugi ko sliktu.”

Dženilīna pamāja ar galvu. Nākamreiz viņa skatīsies video ar mammu un tēti. Bet līdz tam viņa var daudz ko jautru darīt arī bez telefona.

„Vai pateiksi visiem, ka ir laiks vakariņām?” mamma pavaicāja.

„Jā! Un pēc vakariņām es pazīmēšu kopā ar Žožo!” ●

